

**ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ท. และบริษัท ก.**

ระหว่าง	บริษัท ท.	ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ
	บริษัท ก.	ผู้ประกอบการธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ

การแจ้งผลการรวมธุรกิจ

ด้วยบริษัท ท. ได้ยื่นแบบแจ้งผลการรวมธุรกิจ พร้อมเอกสารหลักฐานตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ต่อสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ เพื่อขอแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ท. และบริษัท ก. ซึ่งได้กระทำการรวมธุรกิจ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ท. และบริษัท ก. มีรายละเอียดดังนี้

๑. ข้อมูลผู้ประกอบการ

๑.๑ ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ

บริษัท ท. เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย โดยประกอบธุรกิจการก่อสร้าง และมีประเภทธุรกิจที่ส่งงบการเงินปีล่าสุด คือ ๔๑๐๐๒ การก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย ซึ่งมีรายได้รวมของบริษัทในประเทศไทยในปี ๒๕๖๖ จำนวน x,xxx ล้านบาท

๑.๒ ผู้ประกอบการธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ

บริษัท ก. เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย โดยประกอบธุรกิจกิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายในและมีประเภทธุรกิจที่ส่งงบการเงินปีล่าสุด คือ ๗๔๑๐๑ กิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายใน ซึ่งมีรายได้รวมของบริษัทในปี ๒๕๖๖ จำนวน xxx ล้านบาท

๒. ข้อมูลการรวมธุรกิจ

๒.๑ วันที่รวมธุรกิจแล้วเสร็จ

๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

๒.๒ วันที่แจ้งผลการรวมธุรกิจ

๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

๒.๓ มูลค่าการรวมธุรกิจ

x.xx ล้านบาท

๒.๔ วิธีการรวมธุรกิจ

บริษัท ท. ได้ทำการเข้าซื้อหุ้นของบริษัท ก. ตามสัญญาซื้อขายหุ้นจากผู้ถือหุ้นเดิม โดยภายหลังการรวมธุรกิจ บริษัท ท. จะมีจำนวนหุ้นในบริษัท ก. จำนวน ๕๑,๐๐๐ หุ้น คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๕๑.๐๐

๒.๕ วัตถุประสงค์ของการรวมธุรกิจ

ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจชี้แจงวัตถุประสงค์ของการรวมธุรกิจว่า

๑) ขยายธุรกิจสู่ตลาดใหม่และเพิ่มการดำเนินงานในภูมิภาคอาเซียนเข้าสู่ธุรกิจใหม่ ผ่านการซื้อกิจการของบริษัท ก. ซึ่งมีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่แข็งแกร่งในงานตกแต่งภายในสำหรับแบรนด์หรู โดยอาศัยผลประโยชน์ทางด้านฐานลูกค้าที่มั่นคงของบริษัท ก.

๒) เพื่อรักษากำไรที่มั่นคงในการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายของแผนธุรกิจระยะกลาง โดยอาศัยผลประโยชน์จากกำไรที่ยั่งยืนของบริษัท ก.

๓) เพื่อจัดหาบุคลากรท้องถิ่นที่มีพื้นฐานความรู้ด้านการบริหารจัดการ และนำมาซึ่งผู้จัดการที่มีความสามารถและวิศวกรก่อสร้างผู้ซึ่งคุ้นเคยกับตลาดในท้องถิ่น โดยพิจารณาส่งผู้บริหารดังกล่าวไปดำเนินการในบริษัทย่อยและบริษัทโฮลดิ้งของกลุ่มบริษัท ข. ต่อไปในอนาคต

๓. โครงสร้างผู้ถือหุ้นภายหลังการรวมธุรกิจ

ภายหลังการรวมธุรกิจ บริษัท ท. ถือหุ้นในบริษัท ก. ในสัดส่วนร้อยละ ๕๑.๐๐

๔. ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ

๔.๑ ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ คือ บริษัท ท. ประกอบธุรกิจการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย (Construction of non-residential buildings) เช่น โรงงานและโรงแรม

๔.๒ ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ คือ บริษัท ก. ประกอบธุรกิจการออกแบบและตกแต่งภายใน (Interior decorators activities)

เมื่อพิจารณาลักษณะการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจที่แจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ท. และบริษัท ก. พบว่า มีตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจในกรณีนี้จำนวน ๒ ตลาด คือ ตลาดธุรกิจการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยและตลาดธุรกิจการออกแบบและตกแต่งภายใน

ดังนั้น จากการพิจารณาลักษณะการประกอบธุรกิจ พบว่า ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจในกรณีนี้มีจำนวน ๒ ตลาด คือ ตลาดธุรกิจการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย และตลาดธุรกิจกิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายใน เนื่องจากทั้งสองตลาดเป็นตลาดที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันในห่วงโซ่อุปทานระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ จึงพิจารณาได้ว่าการรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจในแนวดิ่ง (Vertical Merger) เนื่องจากเป็นกิจกรรมประกอบกันเพื่อให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จเดียวกัน คือ อาคารที่สมบูรณ์

๕. ขอบเขตตลาด

๕.๑ ตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์แบ่งธุรกิจการก่อสร้างอาคารออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่

(๑) การก่อสร้างอาคารที่พักอาศัย หมายถึง การก่อสร้างอาคารที่เป็นที่พักอาศัยทุกประเภท บ้านเดี่ยว อาคารอยู่อาศัยรวมอาคารสูง การดัดแปลงหรือการปรับปรุงอาคารที่อยู่อาศัยเดิม การประกอบอาคารเพื่อการอยู่อาศัยสำเร็จรูปบริเวณสถานที่ก่อสร้าง

(๒) การก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย หมายถึง การก่อสร้าง การก่อสร้างอาคาร/สิ่งก่อสร้างที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยทุกประเภท อาคาร/สิ่งก่อสร้าง เพื่อการผลิตสินค้า เช่น โรงงาน โรงซ่อม โรงงานประกอบชิ้นส่วน โรงพยาบาล โรงเรียน อาคารสำนักงาน ศาสนสถาน โรงแรม ร้านค้า ศูนย์การค้า ภัตตาคาร ทำอากาศยาน สิ่งอำนวยความสะดวกของสนามกีฬาในร่ม เช่น สนามเทนนิสในร่ม โรงยิม สถานที่สำหรับเล่นกีฬาในร่มทั่วไป โรงเก็บเรือ ลานน้ำแข็ง คลังสินค้า อาคารจอดรถ รวมถึงที่จอดรถใต้ดิน การดัดแปลงหรือปรับปรุงอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยเดิม การประกอบอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยสำเร็จรูปบริเวณสถานที่ก่อสร้าง การบูรณะโบราณสถานและอาคาร

๕.๑.๑ ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้อง (Relevant Product Market)

(๑) การทดแทนด้านอุปสงค์

เมื่อพิจารณาการทดแทนด้านอุปสงค์พบว่า การก่อสร้างอาคารมักจะ เป็นไปตามความต้องการของผู้ว่าจ้างซึ่งอาจมีลักษณะพิเศษที่มีความแตกต่างตามความต้องการเฉพาะของแต่ละบุคคล และการใช้งานในต่างสถานการณ์ตามปกติวิสัยของธุรกิจ โดยทั่วไปผู้บริโภคมักคำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้

- คุณลักษณะของอาคาร (Building Characteristics) หมายรวมถึง ขนาด พื้นที่ใช้สอย วัสดุก่อสร้าง สไตล์การออกแบบ สิ่งอำนวยความสะดวก และทำเลที่ตั้ง
- ราคา (Price) โดยราคามีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจ หากอาคารสองประเภทมีคุณลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่อาคารหนึ่งมีราคาสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ผู้บริโภคอาจเลือกอาคารที่มีราคาถูกกว่า
- ความพึงพอใจและความชอบส่วนบุคคล (Consumer Preferences) หมายถึง ความชอบส่วนบุคคล เช่น สไตล์การออกแบบ ทำเลที่ตั้ง ชื่อเสียงของผู้พัฒนาอสังหาริมทรัพย์ หรือความสะดวกในการเดินทาง

ตลาดการก่อสร้างอาคารที่พักอาศัยและการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยมีความแตกต่างกัน เนื่องจากมีวัตถุประสงค์การใช้งานที่ต่างกัน โดยส่วนใหญ่อาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยส่วนใหญ่มีขนาดใหญ่เพื่อให้สามารถรองรับผู้ใช้งานอาคารจำนวนมาก นอกจากนี้ยังต้องมีพื้นที่ในการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และระบบรักษาความปลอดภัย ซึ่งต้องเป็นไปตามมาตรฐานหรือกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ว่าจ้างการก่อสร้างจะเป็นทั้งจากภาครัฐและจากภาคเอกชน

ดังนั้น ตลาดการก่อสร้างอาคารที่พักอาศัยและการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยจึงไม่สามารถทดแทนกันได้ด้านอุปสงค์

(๒) การทดแทนด้านอุปทาน

เมื่อพิจารณาการทดแทนด้านอุปทานพบว่า การก่อสร้างอาคารแต่ละประเภทมีความซับซ้อนในการก่อสร้างแตกต่างกัน โดยในการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยส่วนใหญ่จะต้องอาศัยความเฉพาะเจาะจงด้านวิศวกรรมโยธาที่ใช้ความชำนาญและเชี่ยวชาญในการก่อสร้างโยธาด้านต่าง ๆ อาทิ การก่อสร้างโรงงาน การก่อสร้างศูนย์การค้า และการก่อสร้างอาคารพาณิชย์ เนื่องจากเป็นอาคารสูงต้องรองรับผู้ใช้งานจำนวนมาก ต้องมีเทคนิคเฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้อาคารในบางรูปแบบ เช่น โรงงานผลิตอาหาร โรงงานยา และโรงงานผลิตพลังงาน เนื่องจากโรงงานแต่ละประเภทมีมาตรฐานความปลอดภัยและการก่อตั้งที่แตกต่างกัน เนื่องจากการก่อสร้างแต่ละรูปแบบมีความซับซ้อนที่แตกต่างกัน ทั้งด้านการวางแผน การออกแบบ การควบคุมงานก่อสร้าง การติดตั้งอุปกรณ์และเครื่องจักร และการทดสอบและปรับปรุงก่อนใช้งาน โดยผู้ว่าจ้างการก่อสร้างจะเป็นทั้งจากภาครัฐและจากภาคเอกชน ซึ่งงานก่อสร้าง

ภาครัฐส่วนใหญ่เป็นงานก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ที่ต้องอาศัยความชำนาญ เช่น โครงการรถไฟฟ้า ผู้รับเหมาส่วนใหญ่ต้องเปิดประกวดราคาทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-Bidding) โดยผู้รับเหมาต้องแข่งขันทั้งด้านราคา และเทคนิคในการก่อสร้างในขั้นตอนของการประกวดเพื่อรับงาน โดยในการก่อสร้างมีแหล่งเงินทุนจากงบประมาณของรัฐบาล เงินทุนของรัฐวิสาหกิจ เงินกู้ การร่วมทุนระหว่างรัฐกับเอกชน และกองทุนรวม โครงสร้างพื้นฐาน ส่วนผู้ว่าจ้างการก่อสร้างของภาคเอกชน ส่วนใหญ่เป็นอาคารพาณิชย์อื่น ๆ อาทิ โครงการที่อยู่อาศัยและห้างสรรพสินค้า โดยงานก่อสร้างทั่วไปไม่มีระบบการคัดเลือกที่แน่นอน มักจ้างผู้รับเหมาที่คุ้นเคย ส่วนงานก่อสร้างโครงการขนาดใหญ่ใช้วิธีการเปิดประกวดราคา เพื่อคัดเลือกผู้รับเหมา ซึ่งอาจใช้วิธีประมูลทางอิเล็กทรอนิกส์หรือยื่นซองเอกสาร

ในการพิจารณาศักยภาพของผู้ประกอบธุรกิจอื่นที่สามารถเปลี่ยนมาประกอบธุรกิจในตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยได้ เห็นว่า ถึงแม้ตลาดสินค้าประเภทนี้เป็นตลาดที่มีการแข่งขันสูง แต่สามารถมีคู่แข่งรายใหม่ได้ กล่าวคือ คู่แข่งขันที่มีเงินทุนที่เพียงพอสามารถเข้ามาร่วมแข่งขันในตลาดนี้ได้โดยง่าย อย่างไรก็ตาม การก่อสร้างอาคารบางประเภทต้องอาศัยความชำนาญ และเทคนิคด้านวิศวกรรมเฉพาะ และยังต้องต้องมีความรู้เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานก่อสร้างทั้งหมด อย่างเช่น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๕๘ และกฎกระทรวงควบคุมอาคารฉบับที่ ๖๗ พ.ศ. ๒๕๖๓ รวมถึงกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ดังนั้น ตลาดการก่อสร้างอาคารที่พักอาศัยและการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยจึงไม่สามารถทดแทนกันได้ตามอุปทาน

ดังนั้น การพิจารณาขอบเขตตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องจึงพิจารณาขอบเขตตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย

๕.๑.๒ ตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง (Relevant Geographic Market)

เมื่อพิจารณารูปแบบธุรกิจในตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย อาจพิจารณาได้ว่า การก่อสร้างอาคารเป็นธุรกิจที่สามารถดำเนินได้ทั่วประเทศ แต่เพื่อให้เหมาะสมกับการประเมินผลกระทบต่อการแข่งขันภายหลังการรวมธุรกิจในครั้งนี้

ดังนั้น การพิจารณาขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องจึงพิจารณาขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ คือ ในประเทศไทย

ดังนั้น จากการพิจารณากำหนดขอบเขตตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องและตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง เห็นควรกำหนดขอบเขตตลาด คือ ตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยในประเทศไทย

๕.๒ ตลาดการออกแบบและตกแต่งภายใน

กิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายใน^๑ หรือ มัณฑนศิลป์ คือ ศิลปะในการออกแบบตกแต่งภายในอาคาร หรืองานสถาปัตยกรรม สิ่งต่าง ๆ ภายในตัวอาคาร ผลงานส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่ของนักออกแบบหรือมัณฑนากร โดยนักออกแบบจะเป็นผู้ตกแต่งอาคารทุกรูปแบบต่อจากสถาปนิก ซึ่งมีหลากหลายกิจกรรม อาทิ การตกแต่งภายใน จัดผังห้อง และตกแต่งห้องให้ดูสวยงาม มีบรรยากาศเหมาะสมกับชีวิตประจำวันของผู้พักอาศัย หรือผู้เข้าใช้บริการภายในอาคารสถานที่แห่งนั้น ควบคู่ไปกับประโยชน์ในการใช้งาน และสร้างความสะดวกสบายให้กับผู้ใช้งาน

๑ ตามคำนิยามกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ กิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายใน หมายถึง การวางแผนและการออกแบบพื้นที่ภายใน จากคุณลักษณะและความต้องการของลูกค้า โดยการกำหนดคุณสมบัติที่สร้างสรรค์และพัฒนาให้เหมาะสมกับการใช้งาน การให้บริการของนักออกแบบและกิจกรรมของมัณฑนากร

๕.๒.๑ ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้อง (Relevant Product Market)

(๑) การทดแทนด้านอุปสงค์

เมื่อพิจารณาการทดแทนกันด้านอุปสงค์ (Demand Substitutability) พบว่า ตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในมักจะเป็นไปความต้องการของผู้ว่าจ้างซึ่งอาจมีลักษณะพิเศษที่มีความแตกต่างตามความต้องการเฉพาะของแต่ละบุคคล และการใช้งานในต่างสถานการณ์ตามปกติวิสัยของธุรกิจ ซึ่งตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในมีวัตถุประสงค์การให้บริการที่เฉพาะ โดยต้องอาศัยความสามารถของผู้ออกแบบ

กิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายในเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมการก่อสร้างอาคาร เพื่อให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จคืออาคารที่เสร็จสมบูรณ์ โดยส่วนใหญ่การออกแบบก่อสร้างอาคารมักดำเนินงานควบคู่กับการออกแบบและตกแต่งภายในอาคาร เนื่องจากการวางโครงสร้างหรือรากฐานอาคารต้องคำนึงถึงการใช้สอยหรือตกแต่งภายในอาคารด้วย อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการออกแบบและตกแต่งภายในสามารถทำได้เองโดยผู้อยู่อาศัยหรือเจ้าของอาคาร ซึ่งอาจจะประหยัดกว่าการจ้างออกแบบค่อนข้างมาก โดยการออกแบบเองจะเหมาะกับบ้านหรืออาคารขนาดเล็ก ไม่ตกแต่งมากนักและเน้นการใช้งานเป็นหลัก

ดังนั้น ตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในจึงไม่สามารถทดแทนกับการบริการอื่น ๆ ได้ในด้านอุปสงค์

(๒) การทดแทนด้านอุปทาน

เมื่อพิจารณาการทดแทนกันด้านอุปทาน (Supply Substitutability) พบว่า การออกแบบและตกแต่งภายในจะต้องอาศัยความเฉพาะเจาะจงด้านมันชนศิลป์ โดยผู้ออกแบบส่วนใหญ่จะต้องจบการศึกษาในสาขาออกแบบตกแต่งภายใน มีความรู้ความเข้าใจด้านคุณสมบัติของวัสดุต่าง ๆ และการออกแบบฟังก์ชันการใช้งานของพื้นที่เป็นอย่างดี มีความคิดสร้างสรรค์และความรู้เรื่องการออกแบบหรือดีไซน์ ตลอดจนการเลือกใช้โทนสีให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ และมีความรู้ความเข้าใจในสไตล์การตกแต่งรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้สามารถออกแบบตามแนวทางที่ลูกค้าแต่ละคนต้องการได้อย่างตรงจุด

ในการพิจารณาศักยภาพของผู้ประกอบธุรกิจอื่นที่สามารถเปลี่ยนมาประกอบธุรกิจในตลาดการออกแบบและตกแต่งภายใน เห็นว่า ถึงแม้ตลาดสินค้าประเภทนี้เป็นตลาดที่มีการแข่งขันสูง แต่สามารถมีคู่แข่งรายใหม่ได้ กล่าวคือ คู่แข่งขันที่มีเงินทุนที่เพียงพอสามารถเข้ามาร่วมแข่งขันในตลาดนี้ได้โดยง่าย อย่างไรก็ตาม การออกแบบและตกแต่งภายในอาคารบางประเภทต้องอาศัยความชำนาญและเทคนิคด้านมันชนศิลป์เฉพาะ อาทิ อาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่

ทั้งนี้ ผู้ประกอบธุรกิจสามารถประกอบธุรกิจการก่อสร้างอาคารและออกแบบและตกแต่งภายในแบบครบวงจร ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญหลายด้าน อาทิ สถาปนิก มันชนาการและช่างเทคนิค

ดังนั้น ตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในจึงไม่สามารถทดแทนกับการบริการอื่น ๆ ได้ในด้านอุปทาน

ดังนั้น การพิจารณาขอบเขตตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องจึงพิจารณาขอบเขตตลาดการออกแบบและตกแต่งภายใน

๕.๒.๒ ตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง (Relevant Geographic Market)

เมื่อพิจารณารูปแบบธุรกิจในตลาดการออกแบบและตกแต่งภายใน อาจพิจารณาได้ว่า การออกแบบและตกแต่งภายในเป็นธุรกิจที่สามารถดำเนินได้ทั่วประเทศ เนื่องจากการออกแบบและตกแต่งภายในเป็นธุรกิจที่สามารถให้บริการได้ทั่วประเทศขึ้นอยู่กับสถานที่ตั้งของลูกค้า แต่การให้บริการของผู้ประกอบธุรกิจจะเหมือนกันโดยไม่มีความแตกต่างกันในเชิงพื้นที่ การพิจารณาขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องจึงพิจารณาขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ คือ ในประเทศไทย

ดังนั้น จากการพิจารณากำหนดขอบเขตตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องและตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง เห็นควรกำหนดขอบเขตตลาด คือ ตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในในประเทศไทย

๖. ยอดเงินขาย

เพื่อตรวจสอบว่าการรวมธุรกิจในครั้งนี้เป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่งหรือไม่ ซึ่งจะพิจารณาจากยอดเงินขายของผู้ประกอบธุรกิจรายใดรายหนึ่งหรือของผู้ประกอบธุรกิจที่จะรวมธุรกิจในตลาดใดตลาดหนึ่งรวมกันตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป

เมื่อพิจารณายอดเงินขายของตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจที่แจ้งผลการรวมธุรกิจมียอดเงินขายในตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยในประเทศไทยเกินกว่าหนึ่งพันล้านบาท ซึ่งอาจเข้าข่ายเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงต้องพิจารณาต่อไปว่าการรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดหรือไม่ โดยพิจารณาจากส่วนแบ่งตลาด ตามหลักเกณฑ์ในประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓

๗. ส่วนแบ่งตลาด

ในการพิจารณาว่า การรวมธุรกิจในกรณีนี้เป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้มีอำนาจเหนือตลาด ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ จะพิจารณาจากยอดเงินขายในปีที่ผ่านมาและส่วนแบ่งตลาด ทั้งก่อนและหลังการรวมธุรกิจ รวมถึงผลรวมส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3)

ในตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยในประเทศไทย ปี ๒๕๖๖ ก่อนการรวมธุรกิจ บริษัท ท. (ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ) มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ ๐.๙๙ ส่วนบริษัท ก. (ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ) ไม่มีการประกอบธุรกิจในตลาดดังกล่าวและเมื่อพิจารณาผลรวมส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3) เท่ากับร้อยละ ๕.๙๙ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยในประเทศไทยไม่มีผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ โดยภายหลังการรวมธุรกิจ ส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผลรวมส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ในตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในในประเทศไทย ปี ๒๕๖๖ ก่อนการรวมธุรกิจ บริษัท ท. (ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ) ไม่มีการประกอบธุรกิจในตลาดดังกล่าว ส่วนบริษัท ก. (ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ) มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ ๑.๙๙ และเมื่อพิจารณาผลรวมส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3) เท่ากับร้อยละ ๔.๙๕ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในในประเทศไทยไม่มีผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ โดยภายหลังการรวมธุรกิจ ส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผลรวมส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ข้อกฎหมาย

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ “ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รวมธุรกิจ” ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๓ กำหนดว่า “การรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง หมายความว่า การรวมธุรกิจที่ยอดเงินขายของผู้ประกอบธุรกิจรายใดรายหนึ่งหรือของผู้ประกอบธุรกิจที่จะรวมธุรกิจในตลาดใดตลาดหนึ่งรวมกันตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป และไม่ก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด”

ประเด็นวินิจฉัย

การรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ค. และบริษัท ข. ต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยดังนี้

๑. ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ มีสถานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๒. การรวมธุรกิจดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๓. การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจเพื่อปรับโครงสร้างภายในของผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๔. การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่หนึ่ง คือ ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ มีสถานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท ท. และบริษัท ก. มีการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย เพื่อประกอบธุรกิจในประเทศไทย จึงถือเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สอง คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท ท. ได้เข้าซื้อหุ้นของบริษัท ก. โดยภายหลังการรวมธุรกิจ บริษัท ท. จะมีจำนวนหุ้นในบริษัท ก. จำนวน ๕๑,๐๐๐ หุ้น คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๕๑.๐๐ ของจำนวนหุ้นทั้งหมด ซึ่งถือเป็นการเข้าซื้อหรือได้มาซึ่งหุ้นที่มีสิทธิออกเสียง ณ สิ้นวันใดวันหนึ่งเพิ่มขึ้นเกินกว่าร้อยละห้าสิบขึ้นไปของจำนวนสิทธิออกเสียงทั้งหมดของผู้ประกอบธุรกิจอื่น ตามข้อ ๔ (๒) ของประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการเข้าซื้อสินทรัพย์หรือหุ้นเพื่อควบคุมนโยบายการบริหารธุรกิจ การอำนวยการ หรือการจัดการที่เป็นการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สาม คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจเพื่อปรับโครงสร้างภายในของผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการตามมาตรา ๕๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า ก่อนการรวมธุรกิจบริษัท ท. ไม่ได้ถือหุ้นในบริษัท ก. และไม่ได้มีอำนาจควบคุมคะแนนเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุมผู้ถือหุ้น รวมถึงไม่ได้มีอำนาจควบคุมการแต่งตั้งหรือถอดถอนกรรมการตั้งแต่กึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมดในบริษัท ก. นอกจากนี้บริษัท ท. และบริษัท ก. ไม่ได้อยู่ภายใต้บุคคลที่มีอำนาจสั่งการของผู้ประกอบธุรกิจรายเดียวกัน จึงสามารถสรุปได้ว่า บริษัท ท. และบริษัท ก. ไม่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ ตามประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ พ.ศ. ๒๕๖๑ ดังนั้น การรวมธุรกิจในกรณีนี้จึงไม่เป็นการรวมธุรกิจเพื่อปรับโครงสร้างภายในของผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สี่ คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจในกรณีนี้ คือ ตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยในประเทศไทย และตลาดการออกแบบและตกแต่งภายในในประเทศไทย เนื่องจากเป็นตลาดสินค้าที่มีความสัมพันธ์กัน โดยเป็นกิจกรรมประกอบกันเพื่อให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จเดียวกัน คือ อาคารที่สมบูรณ์ จึงพิจารณาได้ว่าการรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจในแนวตั้ง (Vertical Merger) โดยพบว่า ยอดเงินขายของผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจในตลาดการก่อสร้างอาคารที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยในประเทศไทย ปี ๒๕๖๖ มากกว่าหนึ่งพันล้านบาท ต่อมาเมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดในตลาดที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจไม่ได้เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ทั้งก่อนและหลังการรวมธุรกิจ เนื่องจากผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจไม่ได้มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป ตามข้อ ๓ (๑) ของประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ อีกทั้ง ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจไม่ได้เป็นผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรกที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาตั้งแต่ร้อยละเจ็ดสิบห้าขึ้นไป ตามข้อ ๓ (๒) ของประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ซึ่งไม่เข้าข่ายเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ดังนั้น การรวมธุรกิจดังกล่าวจึงไม่ต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาตและการอนุญาตการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ท. และบริษัท ก. มียอดเงินขายในตลาดที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป ซึ่งเข้าองค์ประกอบการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ตามข้อ ๓ ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ทั้งนี้ กรณีดังกล่าวได้กระทำการรวมธุรกิจเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ และได้แจ้งผลการรวมธุรกิจเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ซึ่งเป็นการแจ้งผลการรวมธุรกิจภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามีมติรับทราบการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ท. และบริษัท ก. ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘